

Én, a fa

Egyeseknek csak egy egyszerű fa vagyok, míg mások a hasznon kívül semmit sem látnak bennem. Néha gyermekkacaj süvít keresztül koronámon, vagy csak egyszerűen élvezik a kis csínytevők, hogy ágaim között a természet boltozata felé nyújtózkodnak.

Nem nevezném magamat olyannyira különlegesnek, mint tömérdek igazgyöngy között a gyémánt, hiszen valamilyen téren mindenkinek megvan a maga szépsége és különlegessége. Mondjuk kőris létemre tölgyfaerdőben tengődnek napjaim, és fajtársaim is csak elszórtan, imitt-amott találom meg. De nincs panaszom; társaságom így is szédületes! A magam alig 20 méterével nem tűnök ki túlságosan a közegből, de el sem veszek ott. Karjaim között óvom a kisebb méretű állatokat, mint például a mókusokat vagy a különféle madarakat. Azonban néhanapján felbukkan pár egérke, pocok vagy vakond is a közelemben. Szárnyas barátaim fészkekkel ékesítik diadémom, melyek még élettel telibbé teszik napjaim. A hajnali órákban csilingelő csicsergéssel kezdeni a napot, majd a délutáni órákban, a nyüzsgést felváltó csenddel lezárni azt, igazán üdítő érzés...

Ha kissé eltávolodok gyökereimtől, nagyobb terek tárulnak elém. Ezeket a helyeket zöld pázsit díszíti, melyek közé színesebbnél színesebb apró virágok és hajtások ékelődtek: vörös pipacsok, kék ibolyák, fehér harangvirágok, kamillavirágok, pongyolapitypangok... - amelyiknek csak szezonja van, itt megtalálható. Legyen szó akármelyik évszokról, a harmóniát és a kontrasztot is egyöntetűen kialakítják. Ahogy egyre távolabb kerül tekintetem, szememet kápráztató zöld fátyol terül elém. A tölgyek nemcsak, hogy magasak, még a koronájuk is terebélyes. Szerteágaznak és minden irányba kinyúlnak, mintha csak a világ négy sarkát akarnák elérni. Hosszú ujjaknak tűnőágaik is közel állnak egymáshoz, mégis oly távol vannak a másiktól; kapcsolatuk szoros, viszont épp elég laza ahhoz, hogy az éltető fény könnyedén átjusson közöttük. A Föld legfényesebb csillaga, ha csak néhány sugarat is vet erre a pár négyzetméterre, még a környező gyér területek is varázslatos látványt nyújtanak.

Az összhang az erdő lényei között igen különleges. Egyeseknek lehet csak egy pillanatnyi kép ez a látvány, másoknak viszont egy meghatározó mozzanat is lehet az a pillanat; mintha csak egy Da Vinci által festett műalkotás kelt volna életre: a lány kék ég, mályva felhőkkel foltozva, mint a vászon háttér, előtérben pedig egy smaragderdő, melyet meghintettek pár rubinttal, hegyikristállyal, topázzal és zafírral, emellett a Nap sugarai aranyló glóriaként öltöztetik a látképet fejedelmi palástba.

Azt mondaná az ember, hogy a pagony csak fényes nappal tündökölhet; ez tévedés. Mikor az erdő mélyen alszik, és az éj némasággal teli, a csillagok és a Hold, mint reflektorfények világítanak. Ők csupán a díszletek. A színpad a hegy, melyen a farengeteg lelt otthonra. Majd pedig az előadás sztárja, a sötét, mégis világos erdőség lép a rivaldafénybe. Mintha csak varázslat volna, az éjszakai félhomályban átszűrődő tűvékony fénysugarak kirajzolják az erdő vonásait, ezzel téve a helyet kísértetiessé és álomszéppé egyben. Innentől kezdve ezüst árban úszik a környék. A fénycsikoknak hála a földön pontok lesznek láthatók, melyek messzebről szemlélve csillagpor hatását keltik. Ez a látkép akár a rémségek háza egy téli éjjel, úgy fest, mégis belsejéből a horror helyett melegség árad.

A magam részéről, ha az év különböző szakaszait kell említenem, azt mondanám, hogy a kedvencem mind közül a kikelet. Ekkor teljesül csak igazán ki eme nemesb létek valódi alakja. Azt a királyokhoz méltó küllemet még tovább bővíti és mélyíti a táj virágba borulása és az állatok nyüzsgése. Újabb apró lények jelennek meg a mi kis birodalmunkban. Az eddig messze

délen lévő szárnyasok most visszatérnek, és egyre jobban megtöltik étellel az eget. Néha egy-egy őz vagy vadkan is felbukkan ám!

A tavasz az az időszak, amikor egyre több ember látogat el az erdőbe. Az idő javulásával ők is bátrabban merészkednek ki a környezetbe. Túrákat, kirándulásokat szerveznek, vagy csak egyszerűen baráti körökkel tesznek egy sétát az erdő fái között. – Ez mind annyit jelent, hogy én is többször találkozom velük. Néhanapján, a verőfényes napsütésben megpillantok pár csapatot, akik együtt nevetve vonulnak végig a törzsek és bokrok kavalkádjában. Családok is szoktak érkezni; csemetéikkel tesznek egy körutat vagy megállnak piknikezni a fák takarásában, a selymes pázsiton. Az sem ritka, hogy túrázók, hegymászók és kocogó emberek haladnak el nem messze tőlem. Február mellett május az, amit a szerelmesek hónapjának tekintünk, tehát ők is gyakorta fordulnak meg területünkön. Néhány mézédész szó, egymásnak való apró suttogás, titkon váltott csók. Néha köztük is vannak, akik törzseinkben emlékeznek meg szerelmükről szívbe vésett monogramjaikkal.

Ez mind szép és jó, azonban az egy igen fontos probléma, hogy ránk nem feltétlen gondolnak. A bevésott monogramok és különféle alakzatok egészen életünk végéig rajtunk fognak díszelni tetoválásként. Valamint az itt időzők között akadnak, akik papírokkal, zacskókkal és flakonokkal „díszítik” talajunkat. Ettől függetlenül örömmel telve nézem, amikor valaki önszántából eltávolítja a szerves hulladékokat.

A nyár az év legforróbb időszaka. A hőség okozza, hogy kevesebben térnek be területünkre. Leginkább a sport-és hobbiemberek azok, akik még ilyenkor is ellátogatnak ide. Na, meg persze a természetfotósok és az állatok, akiket egész évben magunk körül tudhatunk.

Míndeközben nekünk is vannak feladataink. A virágba borulást követve fel kell készülnünk mind a termések hozatalára, mind az őszi idő beköszöntére. Így hát kinek kinek megvan a maga dolga.

Az őszt elérkezteivel a felnőttek, nyaralásukból hazatérve a munkájukhoz is visszatálnak, az ifjak pedig az iskolához. Vagyis ez az időszak kissé magányosan kezdődik számunkra.

Az idő a nyári hőséget követve egyre hűvösebbre változik, nekünk pedig alkalmazkodnunk kell. Terméseink ekkor érnek be: a tölgyeknek a makk, nekem az a repítő készülékes levélke, mellyel megannyi gyermek szeret játszani – még a szél is bátran felkapja őket és táncra hívva azokat viszi el más helyekre. A még ennél is hidegebb légkörre készülődve levetjük köpönyegünket és az avarból takarót képzünk. A talajról a fűvek és a virágok már eltűntek, helyettük csak a kőkemény homok marad. „Inkább a sivatagot kérném a lábaimhoz!” – gondolom ezt én és valószínűleg minden más rokonom is ilyenkor. Milyen jó is lenne... De hát ez mégsem a trópusi övezet! Így be kell érünk azzal, amit magunk készítünk. Ekkor vagyok csak igazán büszke magamra! Míg drága tölgy barátaim nagyrészt a zöld, sárga és barna színek kombinációival színesítik privát szférájukat, addig én a paletta minden színében pompázva varázsolom el a külvilág szemeit: a citromsárgától a bíborvörösön át, mint a páva ékeskedő tollai, festem be, és adok még életet a már kopaszodó erdőnek.

Hétvége azért mégis akad néhány szabad láb és kéz: a levelek zöreje ad nekünk jelet, amikor valaki érkezik. Ez általában egy futó egyén vagy egy kisállatot tartó kedves személy szokott lenni. Ritkán, de eljönnek a kisgyermekes szülők is a kicsikkel, én pedig vidáman nézem, ahogy az apróságok az avar rejtekében szórakoznak.

Végül a télhez is el kell érkezni. Leveleink, virágaink már nincsenek, görbe, szerteágazó rőzséink is hol csupaszon szomorkodnak egykori koronánk helyén, hol viszont a földön pihenne nagy reményekkel arra várnak, hogy valakinek, akinek éppen arra jár bakancsa, felvegye őket. Aztán a zord időjárás is megérkezik. A rengeteg napsütést felváltja a folyton felhős égbolt, a

meleg szellő helyét pediglen fagyos szél veszé át. A fellegek már nem a magaslatokban várják, hogy eloszoljanak, hanem lejjebb ereszkedve, sötétebb színt felvéve eresztik ki magukból a vizet, ami a hűvös levegő miatt már hóként ér el bennünket. Néha azonban köd formájában látogatnak meg minket. A lehullott hó beterít mindent, mi kézzel fogható. Fénylő fehér párna alakjában, mintha transzba ejtené a vidéket, és mély álomba ringatná azt. Néha a hó olvadásnak indul, azonban nem kell neki sok idő, hogy megtalálja neki szánt helyét; nem sokkal később visszafagy és belőle lesz a jégcsap. Akár a történetekben szereplő fordított kastély, díszleg ágainkon.

Az emberek ilyenkor mindig szakítanak egy kis időt arra, hogy együtt kijöjjenek erdőnkbe és hóembert építsenek, szánkózzanak vagy hógolyózzanak – ekkor körülöttem szinte a hegy teljesen csatatérre változik. Melegséggel tölt el a jól szórakozó emberek látványa.

Ezen jószágok mellett a tél számomra valójában kétségekkel és aggodalmakkal van telve. Habár nem sokan törődnek vele, de nekünk, fáknek, a feladataink közé tartozik az oxigén létrehozása. Miután már nem palástolja diadémomat csak a kietlenség, elfog egy üres érzés és sajgó, vérző szívvel gondolok arra, hogy ezekben az időkben már nem sok hasznomat veszik. – Aztán eljönnek a favágók. A kőris egy igen gyakori tüzelőanyag, ezen felül a sport és háztartás területén is híres a fajtám... Minden évben csak remélni tudom, hogy tovább állhatok büszkén az erdőben, és csalhatok az emberek arcára a meglepettségtől hűledező ábrázatokat vagy mosolyokat. Ez minden vágyam!

Remélem, hogy álmom teljesül és a körforgásban maradhatok még jó néhány esztendeig.